

קיבלו את חוקי הארץ, היה בהם שילוב של רוחניות וגשמיות.

אחר שנתבאר כי כל החילוק בין לוחות הראשונים לשניים הוא בגוף הלוחות, יבואר מה שכתב בהקדמה לספר "שב שמעתתא" (ד"ה רשב"י) בשם המהר"ל מפראג ב"תפארת ישראל" (פרק ס"ח), לבאר מאמר הגמרא (גיטין ס:): "לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה, שנאמר כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל". שהביאור בזה, כי מצד תורה שבכתב הכתובה על קלף אין שום הוכחה על הקשר המיוחד והברית שיש בין הקב"ה עם ישראל, אבל מצד התורה שבעל פה שלא נכתבה על הקלף, כי אם נמסרה לישראל שיעסקו בה בעל פה, הנה כשם שהתורה שבכתב צריכה להיות כתובה על גבי הקלף, כן התורה שבעל פה צריכה קלף שהוא גוף האדם שבו הוא עוסק בתורה, ומצד זה מתקדש הגוף ומתקשר עם הקב"ה, ועל כך אמרו: "לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה."

כלומר, בלוחות השניים הקלף הגשמי נכתב בו התורה שבכתב, ואילו התורה שבעל פה נכתבה על גופם הגשמי של עם ישראל.

וכתב הרמ"ע מפאנו ב"עשרה מאמרות" (מאמר חקור הדין ח"ב פט"ז), שכל התורה שבעל פה היתה כתובה על הלוחות הראשונים, והוסיף שם כי מי שזוכה לחדש חידושי תורה לאמיתה של תורה, הרי הוא זוכה לכוון לחידושי הלכות שהיו כתובים על הלוחות, ועל זה אנו מתפללים "ותן חלקנו בתורתך", שנזכה לכוון לדברי התורה שהיו כתובים על הלוחות.

נמצא, כי ככל שהאדם מחדש יותר ומגלה את חלקו בתורה שבעל פה, הרי שהוא חוקק על גופו את התורה שבעל פה, ונעשה גופו יותר ויותר זך ורוחני כדוגמת הלוחות הראשונים שגם גוף הלוחות היה רוחני. ואזי זוכה להגיע למעלת 'מ' ו'ס' שבלוחות בנס היו עומדין, וסר ממנו ה"ס"מ הוא מלאך המות.

אולם שונה הדבר אצל לימוד תורת הנסתר, כי תורת הנסתר היא בבחינת לוחות הראשונים, ואם אצל תורת הנגלה נתבאר כי לאחר שבירת הלוחות חוקק את לימודו על גופו, ועל ידי כך נעשה גופו זך ורוחני. אולם בתורת הנסתר, יש להקדים שגופו יהיה נקי וזך ורק אז ראוי הוא ללמוד את תורת הנסתר, כדוגמת הלוחות הראשונים שגם גוף הלוחות היה רוחני ושמימי.

והנה כתב בספה"ק אמרי אמת (פרשת כי תשא תרצ"ב) שאע"פ שהאותיות פרחו מן הלוחות, אולם הדיבר של "זכור את יום השבת לקדשו", נשאר ולא פרח. וזהו מה שאומרים בתפילת שחרית של שבת: "ושני לוחות אבנים הוריד בידו וכתוב בהם שמירת שבת".

ונראה לבאר את דבריו, הגמרא במסכת שבת (פח). מביאה: דרש רבי סימאי, בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, באו ששים ריבוא של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל, קשרו לו שני כתרים, אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, וכיון שחטאו ישראל ירדו מאה ועשרים ריבוא

מלאכי חבלה ופירקום, שנאמר "ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב". אמר רבי יוחנן, וכולן זכה משה ונטלן, דסמך ליה "ומשה יקח את האהל" [רש"י: לשון (איוב כ"ט, ג) "בהלו נרו", והוא היה קירון אור פניו]. אמר ריש לקיש, עתיד הקב"ה להחזירן לנו, שנאמר (ישעיה ל"ה, י) "ופדויי ה' ישובו ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם, שמחה שמעולם על ראשם".

בא האר"י הקדוש בשער הכוונות (דרושי קבלת שבת דרוש א') ומגלה לנו, כי בכל שבת קודש מחזיר משה רבינו לישראל את האורות הגדולים של הכתרים, וז"ל: גם תכוין אל מה שביארנו בענין 'שמח משה במתנת חלקו', כי כשעלה משה רבינו ע"ה אל הר סיני לקבל התורה, נתנו אליו אלף חלקי אורה הנרמזים באלף רבתי דאדם שת אנוש בדברי הימים. וכשחטאו ישראל בעגל, נסתלקו ממנו בעוון ישראל ולא נשתייר בו רק חלק אחד מן האלף, והיא סוד האלף זעירא ד'ויקרא אל משה'. ולפי שמשה לא איבד ע"י חטא עצמו אלא בעוון ישראל, לכן הקב"ה משלים אליו אלו האלף חלקים מחלקם של ישראל שהם בחינת אותם האורות והעטרות והעדיים שקבלו ישראל בהר סיני ואח"כ נתנצלו ונתפרקו מהם כמשה "ויתנצלו בני ישראל את עדיים מהר חורב", ומשה נטלם ונטלם בחלקם של ישראל. עכ"ל שער הכוונות.

נמצא, כי בשבת קודש אשר הזווה"ק מכנה יום זה "יומא דנשמתא", כל יהודי זוכה לעליה רוחנית גבוהה ולהגיע למצב של הלוחות הראשונים, אשר בהם גם הגוף וגם הכתב היו שמימיים (לכן כתב בשער הגלגולים הקדמה כ"ג וז"ל: ושמעתי ממורי ז"ל האר"י כי כל הנקבר בערב שבת אחרי חמש שעות ביום ושעה חמישית בכלל, אינו רואה חיבוט הקבר, כי קדושת השבת מפרידה ממנו הקליפה, בלי צער חיבוט הקבר וזהו סוד יום השישי". והיינו, תפקיד של חיבוט הקבר להסיר את חלק הגשמי שנדבק באדם, ומחמת כן אינו יכול לעלות אל העולמות העליונים, אבל בשבת קודש הגוף הגשמי נעשה רוחני, ולכן אין צורך בחיבוט הקבר להסיר את הגשמיות ממנו), ויכולים ישראל לקבל חיזרה את הכתרים אשר קיבלו בת הלוחות הראשונים.

מעתה מבוארים דברי האמרי אמת, שבלוחות הראשונים הדיבר כנגד השבת נשאר על מקומו, להורות, כי גם לאחר שבירת הלוחות, זוכה כל יהודי בשבת קודש להגיע למצב של הלוחות הראשונים.

לכן מן הראוי ללמוד תורת הקבלה ביום השבת, כמובא בתפארת ישראל (למהר"ל מפראג פרק כ"ז). וכ"כ החיד"א במדבר קדמות (מערכת ק' אות י"א), ורמז בזה הפסוק (תהילים כ"ט, ב) "השתחוו לה' בהדרת קודש" ר"ת קבלה. עיי"ש. כי בשבת קודש, זוכה היהודי להגיע למצב של הלוחות הראשונים ויכול לזכות לקדושת תורת הנסתר המצריכה גם גוף זך ונקי.